

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Městský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 28. ledna 2016 **odvolání obžalovaného J. F.** podané proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 2. prosince 2015, sp. zn. 52 T 150/2015, a v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Beneše a soudců JUDr. Jaroslava Pytlouna a JUDr. Evy Brázdilové rozhodl

t a k t o :

Podle § 258 odst. 1 písm. d) tr. řádu se napadený rozsudek **z r u š u j e** v celém rozsahu.

Podle § 259 odst. 3 písm. a) tr. řádu se znovu rozhoduje tak, že obžalovaný

J. F.,

nar. xxx v xxx, trvale bytem xxx, xxx

se podle § 226 písm. b) tr. řádu

z p r o š ť u j e o b ž a l o b y

Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 4, 2 Zt 289/2015 ze dne 26. 10. 2015 pro skutek spočívající v tom, že dne 07. 10. 2014 v době kolem 18:30 hod. na sportovním hřišti nacházejícím se na adrese Xxx, xxx, při fotbalovém utkání x. kola x. ligy skupiny "x" Xxx ligy mezi týmy Xxx a Xxx, za který nastoupil, zakázaným herním zákrokem - tzv. skluzem - směřovaným zezadu či z boku vůči poškozenému P. R., nar. xxx v Xxx, trvale bytem Xxx, xxx (Xxx), který měl v danou chvíli v držení míč, nepřiměřeně a se značnou razancí tohoto nohou atakoval do spodní oblasti pravé dolní končetiny, čímž poškozenému způsobil poruchu zdraví v podobě zlomeniny zevního a vnitřního kotníku pravé dolní končetiny a zlomeninu trojhranné kosti pravého zápěstí způsobenou v důsledku pádu na zem, toto si vyžádalo lékařské ošetření, hospitalizaci, operaci a sádrovou fixaci dolní i horní končetiny, znesnadnilo poškozenému obvyklý způsob života po dobu zhruba 12 týdnů a vyžádalo si jeho pracovní neschopnost od 08. 10. 2014 do 21. 01. 2015, tedy poškozenému způsobil poruchu zdraví mající ze soudně lékařského hlediska charakter vážné poruchy zdraví, a to jak pro poškození důležitého orgánu (hlezenního kloubu), tak i pro déletrvající poruchu zdraví s citelným omezením v obvyklém způsobu života, přičemž tohoto se obviněný měl dopustit bez zjevného úmyslu avšak s vědomím - zejména jakožto ligový hráč malého fotbalu, který je srozuměn s herními pravidly, s rizikovostí a následky zákroků směřujících vůči tělu jiného - že svým jednáním může způsobit poruchu zdraví protihráče a to obzvláště v případě, že střetným bodem jeho dolní končetiny zakončené fotbalovou kopačkou bude živý organismus namísto fotbalového míče, avšak při uvedeném zákroku bez přiměřených důvodů spoléhal, že takové porušení nezpůsobí,

jímž měl spáchat přečin těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1 trest. zákoníku,

neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.

Podle § 229 odst. 3 tr. řádu se poškození P. R., nar. xxx, bytem xxx, xxx a Všeobecná zdravotní pojišťovna ČR, regionální pobočka Praha, IČ 41197518, se sídlem Na Perštýně 6, Praha 1, odkazují se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný J. F. uznán vinným přečinem těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1 trest. zákoníku, jehož se podle skutkových zjištění obvodního soudu měl dopustit tím, že dne 07. 10. 2014 v době kolem 18:30 hod. na sportovním hřišti nacházejícím se na adrese Xxx, xxx, při fotbalovém utkání x. kola x. ligy skupiny "x" Xxx ligy mezi týmy Xxx a Xxx, za který nastoupil, zakázaným herním zákrokem

- tzv. skluzem - směřovaným zezadu či z boku vůči poškozenému P. R., nar. xxx v Xxx, trvale bytem Xxx, xxx (Xxx), který měl v danou chvíli v držení míč, nepřiměřeně a se značnou razancí tohoto nohou atakoval do spodní oblasti pravé dolní končetiny, čímž poškozenému způsobil poruchu zdraví v podobě zlomeniny zevního a vnitřního kotníku pravé dolní končetiny a zlomeninu trojhranné kosti pravého zápěstí způsobenou v důsledku pádu na zem, toto si vyžádalo lékařské ošetření, hospitalizaci, operaci a sádrovou fixaci dolní i horní končetiny, znesnadnilo poškozenému obvyklý způsob života po dobu zhruba 12 týdnů a vyžádalo si jeho pracovní neschopnost od 08. 10. 2014 do 21. 01. 2015, tedy poškozenému způsobil poruchu zdraví mající ze soudně lékařského hlediska charakter vážné poruchy zdraví, a to jak pro poškození důležitého orgánu (hlezenního kloubu), tak i pro déletrvající poruchu zdraví s citelným omezením v obvyklém způsobu života, přičemž tohoto se obviněný dopustil bez zjevného úmyslu avšak s vědomím - zejména jakožto ligový hráč malého fotbalu, který je srozuměn s herními pravidly, s rizikovostí a následky zákroků směřujících vůči tělu jiného - že svým jednáním může způsobit poruchu zdraví protihráče, avšak při uvedeném zákroku bez přiměřených důvodů spoléhal, že takové porušení nezpůsobí.

Podle § 46 odst. 1 trest. zákoníku obvodní soud od potrestání obžalovaného F. upustil a v adhézním řízení mu uložil povinnost podle § 228 odst. 1 tr., aby do tří měsíců od právní moci rozsudku uhradil náhradě škody poškozeným P. R. ve výši 140.856,36 Kč a Všeobecné zdravotní pojišťovně ČR, regionální pobočka Praha ve výši 46.308 Kč.

Proti tomuto rozsudek podal v zákonné lhůtě prostřednictvím svého obhájce odvolání obžalovaný, které směřoval do výroku o vině i trestu. Namítl, že fotbal je kontaktním sportem, přičemž v průběhu utkání může dojít ke zranění hráčů, jež bývají způsobena samotnou hrou, ať již dovolenou nebo nedovolenou. Zcela zásadní pro posouzení trestní ale i občanskoprávní odpovědnosti by podle odvolatele mělo být, zda ke zranění dojde v rámci hry či mimo její rámec, např. když je hra rozhodčím přerušena případně když zákrok nemá se samotnou hrou nic společného. V souzeném případě ke zranění došlo v rámci hry zákrokem, který ani rozhodčí nepovažoval za likvidační a obžalovaný za něj nebyl individuálně potrestán žlutou nebo červenou kartou. Podle mínění obžalovaného rozhodující roli při rozhodování o vině měla závažnost následku způsobeného jeho nedovoleným zákrokem. Byť tento je velice vážný, odvolatel nesouhlasí, že v době zákroku věděl, že může takové zranění poškozenému způsobit, ale bez přiměřených důvodů spoléhal, že takové zranění nezpůsobí nebo to sice nevěděl, ale vzhledem k okolnostem to vědět měl a mohl. Z této citace nedbalosti by pak vyplývalo, že všechny kontaktní sporty by se v podstatě nedaly provozovat, protože hráč by ani do kontaktu s protihráčem nešel z obavy, aby se nedopustil nedovoleného zákroku, jímž by mohl protihráči způsobit nějaké zranění. Soudy podle jeho názoru nemohou rozhodovat o výsledcích fotbalových soutěží. Na závěr vyslovil obžalovaný přesvědčení, že odkaz na usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 3 Tdo 1355/2006, o němž se obvodní soud v odůvodnění svého rozsudku zmiňuje, není případný, jelikož toto rozhodnutí nelze vykládat jako ustálený výklad a judikaturu. Ze všech zmíněných důvodů navrhl, aby napadený rozsudek byl v rámci odvolacího řízení zrušen a obžalovaný byl obžaloby zproštěn podle § 226 písm. b) tr. řádu.

Městský soud v Praze jako soud odvolací přezkoumal podle § 254 odst. 1 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost těch výroků napadeného rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání jakož i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad a podané odvolání shledal důvodným.

Odvolací soud úvodem konstatuje, že řízení v této trestní věci není zatíženo žádným procesním pochybením, které by se projevilo ve zkrácení práva obžalovaného na obhajobu či v procesně vadném postupu při provádění důkazů, ať již ve stádiu přípravného řízení nebo

před soudem v hlavním líčení a proto nebyl důvod ke zrušení rozsudku podle § 258 odst. 1 písm. a) tr. ř. U hlavního líčení před obvodním soudem byly postupně realizovány výslechy obžalovaného J. F., poškozeného P. R., svá svědectví podali rozhodčí utkání V. J. a jakož i kamarád poškozeného J. K., který utkání sledoval v pozici diváka. Uskutečněny byly rovněž listinné důkazy, zejména vyjádření Pražského svazu malého fotbalu doplněné o zápis o utkání, lékařské zprávy, znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství a výpisy z pravidel malého fotbalu a pravidel fotbalu vydaných FAČR.

Z hlediska ustanovení § 2 odst. 5 tr. ř. je tedy zřejmé, že byly provedeny prakticky všechny potřebné a zejména reálně dosažitelné důkazy, které mohly k úplnému objasnění skutkového stavu věci přispět a nalézací soud si tak vytvořil patřičný skutkový základ pro své rozhodnutí. V předmětné věci se orgány činné v trestním řízení snažily stejně pečlivě objasnit okolnosti svědčící proti obžalovanému, jakož i okolnosti svědčící v jeho prospěch. Obvodní soud po zhodnocení shromážděných důkazů nakonec dospěl ke skutkovým závěrům prezentovaným ve výroku napadeného rozsudku a tyto právně posoudil jako přečin těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1 trest. zákoníku, jsa přesvědčen, že obžalovaný jednal sice bez zjevného úmyslu, nicméně jakožto ligový hráč malého fotbalu srozuměný s herními pravidly, s rizikovostí a následky zákroků směřujících vůči tělu jiného, si měl uvědomit, že svým obranným zákrokem může způsobit poruchu zdraví protihráče a při jeho provedení neměl bez přiměřených důvodů spoléhat, že se tak nestane.

Po seznámení se se spisovým materiálem odvolací soud základní skutková zjištění, tak jak je učinil obvodní soud, akceptuje, když je nepochybné, že vznik závažného následku v podobě popsané zlomeniny horní a dolní končetiny je v příčinné souvislosti s jednáním obžalovaného. Nemůže se ale ztotožnit s popisem subjektivní stránky, tj. formou zavinění, a tudíž normativním podřazením žalovaného skutku, když musí přiznat oprávněnost zásadní námitky odvolatele, že soud prvního stupně se nedostatečným způsobem vypořádal s jeho obhajobou spočívající v tvrzení, že jednal výlučně s úmyslem odebrat útočícímu protihráči míč, reagoval spontánně a neměl potřebný časový prostor přemýšlet o možných následcích pro případ, že standardní zákrok, jenž z jeho strany primárně směřoval na balon, se mu nepodaří provést dokonale.

K právnímu zhodnocení jednání, jež tvořilo základ obžaloby, odvolací soud považuje za nutné nejprve upozornit, že soudní judikatura ani právní teorie se dosud příliš trestněprávní odpovědnosti sportovců za sportovní úrazy nevěnuje. Přístupy trestního práva k řešení této zvláštní problematiky jak u nás tak v cizích právních systémech jsou velmi kontroverzní. Podle jedné krajní koncepce je právo „imanentní nástroj pro sportovní vztahy, když rází tezi, že role práva ve sportu je stejně pro jeho civilizaci podstatná jako role práva ve společnosti vůbec, neboť jinak vládne anarchie a bez role práva ve sportu panuje chaos“, opačný názor aplikaci právních principů zase zcela odmítá s tím, že „vstoupí-li právo do bran stadiónů, přestane být sport sportem“. Optimální řešení a odpověď na otázku, zda je sportovec trestně odpovědný za zranění, jež v průběhu sportovního zápolení způsobí jinému sportovci či nikoliv, případně za jakých podmínek, lze nalézat, jak to obvykle bývá, někde mezi těmito mezními pozicemi a je na judikatuře, aby při řešení konkrétních případů vymezila kritéria pro posuzování trestní odpovědnosti sportovců za zranění způsobená při provozování sportovní činnosti.

Sport se na přelomu 20. a 21. století stal společenským fenoménem, proto se jeví nemožným neaplikovat v něm právo a obecné zásady pozitivního práva jako u každé jiné činnosti. Sportovní aktivity nelze považovat za skutečnost existující mimo právo, tedy skutečnost právem neregulovanou a trestně nepostižitelnou, nicméně zásah trestního soudece do sportovní činnosti by přesto měl být omezen jen na případy, kdy lze pachateli prokázat

porušení pravidel skutečně zvláště závažným způsobem, který výrazně vybočuje z běžně provozované sportovní hry. Naopak zákroky, jež nelze kvalifikovat jako excesy, tj. jako fauly nepřiměřeně tvrdé s ohledem na zvláštní okolnosti, ve kterých se sportovci při utkání ocitají (zápal hry, stav napětí, únava, bolest, výraznější výkonnostní rozdíly či fyzické dispozice mezi jednotlivci), by však z aplikace trestního práva být vyloučeny měly. Z tohoto postulátu také vycházel odvolací soud při řešení otázky, zda jednání obžalovaného F. v rozsahu, o němž pochybnosti nejsou, lze již podřadit pod relevantní hmotněprávní normativní rámec či nikoli.

Nejvyšší soud ve svém rozhodnutí sp. zn. 3 Tdo 1355/2006, jehož se v rámci své argumentace dovolává obvodní soud, judikoval, že jednotlivá sportovní odvětví mají pro jejich provozování stanovena svá pravidla, která určují soupeřícím sportovcům jednak rovné podmínky a zároveň podle povahy sportovní hry, tj. zejména u kontaktních kolektivních sportů, je jejich záměrem i ochrana zdraví hráčů před unfair zákroky, které mohou přivodit jejich zranění, přičemž na dodržení herních pravidel je společenský zájem. Z tohoto pohledu je pak zapotřebí přísně individuálně posuzovat vzniklá zranění hráčů nejen v jednotlivých druzích sportu, ale i závažnost porušení daných pravidel upravujících to či ono sportovní odvětví. Teprve až na základě takového posouzení lze dospět k závěru, zda vzniklé zranění protihráče lze posuzovat ještě v rámci sportovních pravidel, či zda již připadá v úvahu aplikace trestního práva.

Městský soud s poukazem na projednávaný případ doplňuje, že fotbal, ať již se hraje v tradičním počtu jedenácti hráčů či v počtu nižším, stejně jako většina jiných kolektivních her je sportem kontaktním, dynamickým, při němž se nedá tělesnému dotyku vyhnout. Z pravidel malého fotbalu mimo jiné vyplývá, že v utkání, ve kterém se hráč při skluzu dotkne soupeře dříve než míče nebo zasáhne-li soupeře, přestože se dotkl míče dříve, nařídí rozhodčí volný kop, neboť se jedná o zákrok v rozporu s normami nejen malého ale i velkého fotbalu (pravidlo 10/1 písm. g). V případě závažnějších porušení pravidel pak má rozhodčí právo udělovat hráčům osobní tresty, jež se dělí na napomenutí (žlutou kartou) a vyloučení (červenou kartou). Napomenout lze hráče opakovaně porušujícího pravidla hry, projevujícího slovem nebo gestem nesouhlas s výrokem rozhodčího nebo dopouštějícího se jiného nespportovního chování. Vyloučen pak bývá hráč za hrubý faul, hrubě nespportovní chování, hrubé a urážlivé výroky, úmyslné zamezení rukou či faulem dosažení branky jakož i za opakované napominání. Pravidla malého fotbalu jsou přitom odvozena z pravidel fotbalu FAČR, dle nichž za nedovolené zastavení soupeře a tedy zakázaný způsob hry se podle pravidla 12/16 považuje odebrání míče skluzem, jestliže hráč při tomto obranném zákroku zasáhne nejprve soupeře a teprve potom míč, nebo jestliže hráč zasáhne míč i soupeře současně a rovněž situace, kdy hráč sice jednou nohou soupeři míč odebere, ale soupeře přitom zasáhne druhou nohou. Tresty udělené hráčům (napomenutí či vyloučení) se zaznamenávají v zápise o utkání. Obecně lze konstatovat, že v ustanoveních věnovaných zakázané hře a nespportovnímu chování jsou obsaženy zásady boje o míč a zásady chování hráčů, přičemž je předpokládán sice houževnatý ale v každém případě čistý boj o míč, bez zákeřností s respektem k soupeři s tím, že hráči při úsilí o dosažení vítězství musí dodržovat zásady sportovní etiky a smyslu pro fair play, v jehož rámci jsou pak povinni dbát jak o bezpečnost vlastní, tak i o bezpečnost ostatních spoluhráčů. Pro případ porušení pravidel hry jsou stanoveny sankce, když pravomoc k posuzování přestupků i k trestání za ně je svěřena rozhodčímu. Případné rozhodnutí příslušné disciplinární komise je pak možno považovat za vyvrcholení řízení o závažnosti porušení fotbalových pravidel.

Zmíněné fotbalové předpisy ale nikde neupravují, a jak je judikováno Nejvyšším soudem, také nemohou upravovat situaci, když v důsledku jejich porušení byla některému

z hráčů způsobena újma na zdraví. Pro tyto případy je třeba respektovat zásadu subsidiarity trestního práva (vedle subsidiarity práva občanského z hlediska případného řešení náhrady škody způsobené zraněním), přičemž normy trestního práva je namístež uplatnit tam, kde posuzované jednání je zaviněným excesem z příslušných ustanovení sportovních pravidel v tom smyslu, že jde o jednání, které není dovoleno těmito pravidly a tato pravidla je – pokud jde o způsobený následek na zdraví – nesankcionují. Nelze proto akceptovat bez dalšího jen ty názory, které tvrdí, že činnost sportovců stojí praeter legem, tedy že cokoli, co se v rámci sportu odehrává, je nutno posuzovat toliko na základě příslušných sportovních pravidel a že by snad byla vyloučena ingerence práva i ve formě trestní odpovědnosti sportovců. Nelze rovněž omezovat trestní odpovědnost jen na úmyslné jednání, ale trestní sankce přichází v úvahu i v závažnějších případech zavinění z nedbalosti.

Odvolací soud přes vše dosud řečené nicméně zastává názor, že trestní odpovědnost hráče při sportu v takovém případě nenastupuje automaticky, nýbrž bude tomu tak až po překročení hranice rizika vyplývajícího ze hry, které každý sportovec podstupuje, přičemž zásadní význam pro závěr o zavinění mají konkrétní okolnosti, za nichž ke skutku došlo. Poruší-li tedy v průběhu hry některý z hráčů zaviněně (§ 15, § 16 trest. zákoníku) stanovená pravidla sportovní hry a v důsledku toho způsobí jiné osobě (jinému hráči) újmu na zdraví, trestní odpovědnost takového hráče zpravidla pro trestný čin ublížení na zdraví podle § 147 odst. 1 trest. zákoníku vyloučit sice nelze, záleží ale na povaze hry a zejména na závažnosti porušení daných pravidel, tj. jednalo-li se o faul v probíhající hře nebo naopak při jejím přerušení, jednalo-li se o nedovolený zákrok v souboji o míč nebo naopak zcela mimo hlavní dění hry, dále jaké bylo vzájemné postavení protihráčů v okamžiku střetu, zda šlo o vzájemný atak, při němž útočící hráč výrazně přehnal důraz v souboji ať fyzicky silou či za pomoci sportovního náčiní nebo obutí, odhlédnout nelze ani od statutu sportovce, když jinak je třeba posuzovat zákroky profesionála od amatéra a stejně tak hráče v aktivním sportovním věku od veterána, u nichž je třeba, ať je v pozici útočníka nebo poškozeného, vzít v potaz i určitou neobratnost, menší rychlost, únavu apod. V neposlední řadě bude mít pro vznik trestněprávní odpovědnosti vliv i skutečnost, zda v probíhajícím utkání se provinivší hráč prezentoval opakujícími tvrdými fauly anebo šlo-li u něj naopak jen o zcela výjimečný sporadický zákrok proti pravidlům sportovní hry.

Pokud jde o otázku zavinění, soud prvního stupně se v předmětné trestní věci zabýval subjektivní stránkou jednání obžalovaného velmi povrchně a letmo, když bez dalšího převzal názor obžaloby, že toto jednání je zahrnuto zaviněním ve formě vědomé nedbalosti podle § 16 písm. a) trestního zákoníku a že státním zástupcem navrhovaná kvalifikace posuzovaného jednání je přílehavá a důvodná, neboť vzhledem k herní situaci šlo o zákrok nepřiměřený. Žádné konkrétní skutečnosti a okolnosti, které z provedených důkazů vyplývají a které by tuto formu zavinění prokazovaly, ale nejsou v odůvodnění rozsudku nalézacího soudu zmiňovány. Vyhodnocení důkazní situace a zejména i odůvodnění formy zavinění je nedostatečné.

Městský soud připomíná, že subjektivní stránka trestného činu představuje vnitřní či psychický vztah pachatele k jeho jednání a v intencích řešené trestněprávní odpovědnosti za sportovní úraz má velmi důležité postavení, přičemž dokazování jednotlivých forem zavinění je velmi problematické. Málokterý případ bývá transparentní do té míry, že by sportovec přiznal, že jeho přímým úmyslem bylo hrubým faulem svého soupeře zranit. V takovém

případě by o kriminalizaci dotyčného jednání nebylo pochyb a dílčí specifika sportovní činnosti by se zde neprojevila. Posouzení úmyslu nepřímého a vědomé nedbalosti je ale již složitější, neboť způsobené zranění vyplývá ze samotného výkonu sportovní činnosti a není prvotním cílem zraňujícího hráče. Kardinální otázkou je v této souvislosti uvědomění si skutečnosti, že atakem může dojít ke zranění protihráče. Je jistě zcela důvodné předpokládat, že každý sportovec, který se při výkonu sportovní činnosti dostane do kontaktu se svým soupeřem, je obeznámen s tím, že na základě tohoto kontaktu může být způsobeno jeho protihráči zranění, neboť střety se často odehrávají ve značné rychlosti a sebemenší vliv na pohyb může zapříčinit pád popř. jinou zdraví nebezpečnou skutečnost. Během kolektivní hry plné soubojů o míč s cílem zmocnit se ho a vstřelit branku však takových kontaktů, po nichž následuje pád na trávník či umělý podklad vzniká velmi velké množství a jen málokterý z nich skončí zraněním, jež hráče vyřadí z dalšího průběhu hry či dokonce na delší dobu z obvyklého způsobu života, do něhož je třeba počítat i provozování sportovních aktivit. Lze proto vyjít z premisy, že sportovec při kontaktu se soupeřem, přičemž střet nemusí být ani v souladu s pravidly daného sportu, sice ví, že může jinému přivodit újmu na zdraví, avšak vzhledem k malé pravděpodobnosti jejího vzniku přiměřeně spoléhá na to, že ke zranění nedojde, a tím spíše pak je možno vyloučit jeho srozuměnost s tím, že jakékoliv zranění způsobí. V případě běžného nikoli zákeřného střetu, které by bylo možno označit za výrazně nesportovní chování diskvalifikující hráče z další účasti v utkání, odvolací soud uzavírá, že takové jednání sportovce není zaviněné ve smyslu trestněprávním, a nemůže se tudíž jednat o trestný čin. S narůstající mírou „neobvyklosti“ či hrubosti takového zákroku by bylo samozřejmě nutné takovýto závěr korigovat. Čím pro zdraví nebezpečnější, a tedy i neobvyklejší, povahu bude zákrok sportovce mít, tím více bude klesat míra přiměřenosti spoléhání na to, že ke způsobení zdravotní újmy nedojde. Jednotlivá rozhraní mezi výše zmíněnými stavy myslí (tedy mezi „přiměřeným spoléháním“, vědomou nedbalostí a nepřímým úmyslem) je třeba posuzovat individuálně a velmi citlivě s přihlédnutím ke specifickým rysům toho či onoho sportovního odvětví a řešeného případu.

S odkazem na veškerou shora uvedenou argumentaci odvolací soud sumarizuje, že s kontaktními sporty je vždy spojeno riziko vzniku zranění. S touto eventualitou se ostatně hráči sportovních aktivit zúčastňují, z preventivních důvodů pro případ vzniku škodlivých následků se většina z nich chrání zdravotními pojistkami, což, bohužel, však nebyl případ protagonistů nyní projednávaného případu, v němž právě absence pojistek vedla k podání trestního oznámení s cílem snadněji v případě odsouzení dosáhnout odškodnění v rámci adhezního řízení. Ač týdně jsou sehrány v organizovaných soutěžích stovky fotbalových utkání, ve kterých v důsledku faulů, jež odporují pravidlům, dochází ke zraněním různého stupně závažnosti, přesto kvůli složitosti posuzování formy zavinění jen zcela výjimečně jsou následky nečistých zákroků řešeny trestními soudci. V povědomí odvolacího soudu ostatně žádný takový případ není. Příkladem trestním stíháním natož odsouzením neskončily ani taková těžká zranění, která způsobili hráč P. hráči M. v utkání xxx – xxx, hráč G. spoluhráči L. v xxx derby xxx – xxx a k trestní odpovědnosti nebyl volán ani xxx hráč K. za těžkou zlomeninu nohy, kterou přivodil rovněž skluzem hráči xxx xxx N..

Lze uzavřít, že podle skutkových zjištění vyplývajících z provedení dokazování se v daném případě ze strany obžalovaného jednalo o ojedinělý prohřešek, který rozhodčí J. sice posoudil jako zákrok porušující pravidla fotbalu, avšak nikoli měrou tak intenzivní, aby musel obžalovaného vyloučit pro diskvalifikační poklesek do konce utkání nebo alespoň ho napomenout žlutou kartou. Jmenovaný fotbalový arbitr charakterizoval ve svém svědectví sporný zákrok jako běžný neúmyslný faul v rychlém běhu, jehož se dopustil obžalovaný v zápalu hry se snahou hrát míč, což se mu nepodařilo a ve skluzu zasáhl nohu útočícího

hráče. Přestupek vyhodnotil jako tvrdší nikoli surový, likvidační či brutální a přes vzniklé zranění o něm neučinil ani zmínku v zápise o utkání. I proto odvolací soud míní, že nešlo o takové porušení pravidel, jež by mimořádně vybočovalo z rámce běžných zákroků typických pro tuto hru. Za zásadní je třeba považovat pak skutečnost, že se jednalo o zákrok v průběhu hry při snaze o získání míče a nikoli v jejím přerušení, že se ho dopustil amatérský hráč (není pravdou tvrzení obvodního soudu v popisu skutku, že šlo o ligového fotbalistu), který zdaleka nemá takové fotbalové návyky díky menší herní praxi jako profesionál, je tudíž méně obratnější, nedisponuje takovou rychlostí, která by mu umožnila volbu jiného bezpečnějšího obranného zákroku. Počínal si nicméně v každém případě neopatrně, nešikovně, na hranici přiměřenosti, ale stěží lze dovozovat, že měl pro krátkost času, jenž inkriminovanému zákroku předcházel, možnost si uvědomit, jaké zranění event. může způsobit. Městský soud je přesvědčen, že na neúmyslné zákroky amatérských hráčů je třeba nahlížet shovívavěji než u profesionálů. Aniž by chtěl jakkoli bagatelizovat následky jednáním obžalovaného způsobené, o nichž není nejmenších pochyb, stíhaný čin nedosahuje jednak potřebné společenské škodlivosti a jednak i pro nedostatek subjektivní stránky ve vztahu ke vzniklému následku, kdy nelze předjímat, že obžalovaný v rámci nedovoleného dotyku s protihráčem byl veden snahou mu ublížit či aspoň že si měl ve zlomku sekundy uvědomit, že mu může poranění takového rázu způsobit, skutková podstata žalovaného přečinu nebyla naplněna. Při opačném výkladu, spočívajícím v nepřiměřených požadavcích na opatrnost hráčů, by nepochybně ztratil fotbal jako světový sport č. 1 na své atraktivnosti, neboť hráči by z obavy z možných soudních sporů vzájemně souboje vypouštěli, přestali by soupeřit, v důsledku čehož by tento sport ztratil svůj smysl.

Takto formulovaný konečný závěr vylučuje kriminalizaci předmětného skutku a proto bylo nezbytné po zrušení napadeného rozsudku přistoupit ke zproštění obžalovaného podle ust. § 226 písm. b) tr. ř. a zároveň obligatorně poškozené s jejich nároky na náhradu škody odkázat na řízení ve věcech občanskoprávních. Jen pro úplnost k dané problematice odvolací soud poznamenává, že pod sp. zn. 25 Cdo 493/2015 Nejvyšší soud ČR v typově shodné civilní věci, kdy nepovedeným skluzem na stojnou nohu protihráče byla způsobena tříštivá dislokovaná zlomenina pravé holenní kosti a zlomenina pravé lýtkové kosti, nedovodil ani občanskoprávní odpovědnost „škůdce“ z důvodu porušení prevenční povinnosti podle § 415 obč. zák., neboť každý je povinen zachovávat jen takový stupeň bedlivosti, jaký lze po něm vzhledem ke konkrétní situaci rozumně požadovat. Takový výklad odpovídá i judikatuře soudů Německa a Rakouska, jejichž právní řády jsou nejbližší našemu právnímu řádu (viz Soudní rozhledy č. 8/2006).

P o u č e n í : Tento rozsudek není možno napadnout odvoláním, lze však proti němu podat ve lhůtě 2 měsíců od jeho doručení dovolání prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v 1. stupni (§ 265e tr. ř.). O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud (§ 265c tr. ř.). Právo podat dovolání přísluší Nejvyššímu státnímu zástupci na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, a dále obviněnému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr. ř.). Obviněný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce (§ 265d odst. 2 tr. ř.). V dovolání musí vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr. ř.) být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů dovolatel napadá a čeho se domáhá, včetně

konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) – 1) nebo § 265b odst. 2, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Praze 28. ledna 2016

JUDr. Petr B e n e š , v.r.
předseda senátu

Za správnost:
Jitka Dörflová